

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: O. Y., nar. X,
st. příslušnost X,
v ČR bytem X,
zastoupená obecným zmocněncem O. K.,
bytem X,

proti
žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje,
se sídlem Závodu míru 725/16, 360 17 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, který žalobkyně spatřuje v tom, že jí žalovaná dne 23. 10. 2024 vydala výjezdní příkaz č. j. KRPK-86094-6/ČJ-2024-190022,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Zásah žalované spočívající v tom, že žalobkyni dne 23. 10. 2024 vydala výjezdní příkaz č. j. KRPK-86094-6/ČJ-2024-190022, byl nezákonný.
- III. Žalované se přikazuje, aby obnovila stav před nezákonným zásahem.
- IV. Žalovaná je povinna do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni plnou náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně brojí proti nezákonnému zásahu, který spatřuje v tom, že jí žalovaná dne 23. 10. 2024 vydala výjezdni příkaz č. j. KRPK-86094-6/ČJ-2024-190022 s platností do 1. 11. 2024. Stalo se tak poté, co se žalobkyně téhož dne dostavila na Krajské asistenční centrum pomoci Ukrajině v Karlových Varech (dále též jen: „KACP“), kde požádala o dočasnou ochranu. Její žádost však byla vyhodnocena jako nepřijatelná, přičemž bylo současně zjištěno, že se žalobkyně na území ČR zdržuje neoprávněně v rozporu s § 18 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „ZPC“) a jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění dle § 119a odst. 1 písm. b) bod 4. ZPC. To by však bylo zjevně nepřiměřené, stejně jako rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 ZPC, byl žalobkyni vydán výjezdni příkaz z moci úřední podle § 50 odst. 1 ZPC. Žalobkyně je přesvědčena, že výjezdni příkaz je nezákonný a nepřiměřený. Proto se domáhá toho, aby soud konstatoval nezákonnost zásahu žalovaného a současně toho, aby soud zakázal žalované pokračovat v porušování jejích práv a aby vyznačil zrušení výjezdního příkazu na štítku vyznačeném v jejím cestovním pase.

Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že je žadatelkou o poskytnutí dočasné ochrany, o kterou požádala dne 23. 10. 2024 z důvodu sloučení rodiny s manželem – partnerem. Žalobkyně má na území ČR legální pobytový status žadatelky o poskytnutí dočasné ochrany podle § 22 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně (dále též jen: „zákon o dočasné ochraně“). Dříve byla žalobkyně žadatelkou o vízum strpění na území ČR, která byla zamítnuta. Žalobkyně uvedla, že existuje riziko jejího vycestování do země původu na Ukrajině, kde probíhá válka.
3. Žalovaná vydala žalobkyni nepravomocný výjezdni příkaz platný ode dne 23. 10. 2022 do 1. 11. 2024, žalobkyně ale byla v době jejího vydání na území ČR oprávněna pobývat dle § 22 odst. 4 zákona o dočasné ochraně a dle čl. 29 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími. Z žádného ustanovení právních předpisů nevyplývá povinnost žalované vydat výjezdni příkaz z důvodu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu.
4. Žalovaná rovněž porušila právo žalobkyně na soukromý a rodinný život. Na území ČR má totiž manžela – partnera Y. B., nar. X, bytem A. Postup žalované je nepřiměřený vzhledem k důvodu zamítnutí žádosti o dočasnou ochranu, neboť jí ukládá vycestovat na Ukrajinu, kde nyní probíhá válka.
5. Došlo k porušení č. 5, čl. 6 odst. 4 a 5, čl. 9, čl. 12, čl. 13 a čl. 14 odst. 1 písm. a), d) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Dále žalovaná porušila čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, dle něž nesmí smluvní stát vyhostit nebo navrátit uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy. Dále došlo k porušení čl. 19 Listiny základních práv Evropské unie, dle něž nesmí být nikdo vyhoštěn nebo vystěhován do státu, v němž mu hrozí vážné nebezpečí, že by mohl být vystaven trestu smrti, mučení nebo jinému nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Postupem žalované je také v rozporu s principem non-refoulement. Navracení žalobkyně by bylo také v rozporu s čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

6. Žalobkyně odkázala na rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2023, č. j. 5 Azs 39/2023-24, dle něž po dobu řízení o oprávněm prostředku je cizinec, kterému nebyla udělena dočasná ochrana, oprávněn setrvat na území ČR v souladu s § 22 zákona o dočasné ochraně. Podle stanoviska OAMP MV ze dne 20. 5. 2022, č. j. MV-92995-51/OAM-2022, bezpečnostní situace na Ukrajině, představuje překážku vycestování a nucený návrat státních příslušníků by byl v rozporu se zásadou nenavrácení.
7. V projednávané věci nedošlo k naplnění podmínek pro vydání výjezdního příkazu, neboť žalobkyně splňuje všechny zákonné podmínky pro vydání dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny.

Vyjádření žalované

8. Ve vyjádření žalovaná zrekapitulovala, že dne 23. 10. 2024 kolem 12:00 byla hlídka oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort vyrozuměna pracovníky KACP o žalobkyni, která podala žádost o dočasnou ochranu, a její žádost byla vyhodnocena jako nepřijatelná, neboť bylo zjištěno, že žalobkyně pobývá na území v rozporu ustanovením § 18 písm. a) ZPC.
9. Žalobkyně je státní příslušnicí státu ve společném seznamu třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou osvobozeni od vízové povinnosti ve všech členských státech EU při pobytu na území, jehož celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů. Žalovaná kontrolou cestovního dokladu žalobkyně zjistila, že v něm není vyznačeno vízum, povolení k pobytu, ani jiný úřední záznam opravňující ho k pobytu na území. Cestovní doklad žalobkyně je opatřen otiskem vstupních a výstupních razítek, na základě kterých je možné vyvodit závěr, že žalobkyně nesplňuje podmínku bezvízové délky pobytu na území, neboť její pobyt na území smluvních států trval 111 dnů. Žalobkyně na území států schengenské spolupráce vstoupila dne 5. 7. 2024 letecky do Německa. Od 3. 10. 2024 byla žalobkyně povinna vycestovat. Do dne 23. 10. 2024 se na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace zdržovala bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna.
10. Lustrací v informačním systému cizinců bylo zjištěno, že žalobkyni byla dne 21. 3. 2022 udělena dočasná ochrana od 21. 3. 2022 do 31. 3. 2023. Pobytový status jí byl ukončen, neboť nepožádala o jeho prodloužení. Dne 10. 7. 2024 podala žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) ZPC, které jí nebylo uděleno. Žalobkyně dále požádala o nové posouzení důvodů Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

neudělení víza a poté pak dne 23. 10. 2024 podala žádost o udělení opakované dočasné ochrany, která byla vyhodnocena jako nepřijatelná. Žalobkyně se tak dne 23. 10. 2024 nacházela na území ČR neoprávněně, a její jednání tak lze podřadit pod § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 ZPC.

11. Z důvodu existence překážek podle § 179 ZPC není realizace správního vyhoštění žalobkyně na Ukrajinu možná, neboť v rámci správních řízení o vyhoštění je od počátku konfliktu na Ukrajině vydáváno obecné závazné stanovisko č. j. OAM-93965-1/OAM-2022, které stanovuje, že vycestování občanů Ukrajiny do domovského státu není možné. Žalovaná proto přistoupila k vydání výjezdního příkazu z moci úřední podle § 50 ZPC a k udělení blokové pokuty na místě zaplacené ve výši 500 Kč pro porušení § 103 písm. n) ZPC.
12. K uplatněným žalobním bodům žalovaná uvedla, že bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobkyně dne 23. 10. 2024 nenacházela v postavení žadatelky o dočasnou ochranu, neboť její žádost byla dne 23. 10. 2024 vyhodnocena jako nepřijatelná. Žalovaná se též zabývala otázkou oprávněnosti pobytu při podání žádosti o vízum nad 90 dnů ve formě strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) ZPC. Žalobkyně podala žádost o nové posouzení důvodů vedoucích k neudělení víza, podání této žádosti nemá odkladný účinek, to ostatně konstatuje i NSS v rozsudku ze dne 25. 9. 2013, č. j. 8 As 119/2012-32.
13. Nad rámec žalovaná uvedla, že žalobkyni byla uložena bloková pokuta, přičemž podpisem pokuty, tak jako každý účastník blokového řízení, vyjádřila tedy i žalobkyně souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak byl popsán, a že je správně kvalifikován. Žalobkyně tím tedy uznala, že její pobyt nesplňoval zákonné podmínky.
14. Žalovaná souhlasila, že danou věc bylo na místě posuzovat komplexně, s tím, že tak učinila. S ohledem na aktuální ozbrojený konflikt na Ukrajině je zřejmé, že návrat žalobkyně do země původu by byl v rozporu se zásadou non-refoulement. Dále bylo přihlédnuto k humanitárním důvodům a mezinárodním závazkům ČR. Žalovaná došla k závěru, že vydání správního vyhoštění nebo opuštění území by bylo nepřiměřené. Vydání výjezdního příkazu se v daných poměrech jeví jako nejvhodnější řešení, které je v souladu s principem proporcionality, zajišťuje totiž kontrolu nad pobytem žalobkyně na území a zároveň respektuje její práva.
15. Současně žalovaná odkázala na rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 288/2017-22, dle kterého výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území. Příslušný orgán je ve všech případech, na něž dopadá § 50 ZPC, povinen z vlastní iniciativy vydat výjezdní příkaz. Z § 50 odst. 3 a 4 ZPC je patrné, že výjezdní příkaz je v první řadě časově a věcně omezené oprávnění k pobytu na území ČR. Nevydání výjezdního příkazu by mělo za následek, že by se cizinec opětovně ocitl v situaci neoprávněného pobytu na území, což by mohlo vést k negativním právním důsledkům. Výjezdní příkaz udělený policií podle § 50 odst. 1 ZPC není úkonem správního orgánu zakládajícím, měnícím, rušícím nebo závazně určujícím práva nebo povinnosti, a jde tak o úkon vyloučený ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s.
16. Žalovaná nepřijala žádné konkrétní kroky směřující k realizaci správního vyhoštění, nebo navrácení žalobkyně zpět na území státu, kde probíhá válečných konflikt. Nepodniknutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jakýchkoli opatření ve směru nevrácení nasvědčuje tomu, že žalovaná si byla vědoma právních a faktických překážek realizace návratu žalobkyně, což dále posiluje nutnost vydání výjezdního příkazu jako přiměřeného a zákonného řešení vzniklé situace.

17. Žalobkyní odkazovaný rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2023, č. j. 5 Azs 39/2023-24, není pro danou věc relevantní, neboť žalobkyně nebyla v postavení žadatelky o dočasnou ochranu. Její žádost totiž byla vyhodnocena jako nepřijatelná, dle § 169h ZPC se tak na ní hledí, jako by nebyla podána. Na místě kontroly žalobkyně neučinila žádné kroky vedoucí k podání opravného prostředku, žalovaná proto nemohla postupovat jinak. Na závěr žalovaná uvedla, že není příslušná se se vyjadřovat k žádosti o dočasnou ochranu. Žalovaná zasáhla do práv žalobkyně pouze v nezbytné míře.

Posouzení věci

18. Řízení v projednávané věci bylo přerušeno usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2025, č. j. 77 A 62/2024-33, ve znění opravného usnesení ze dne 7. 5. 2025, č. j. 77 A 62/2024-37, a to do pravomocného skončení řízení vedeného u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 77 A 58/2024. V označené věci se jednalo rovněž o zásahovou žalobu žalobkyně, směřující však proti Ministerstvu vnitra. Žalobkyně spatřovala nezákonný zásah v tom, že jí Ministerstvo vnitra vrátilo její žádost o dočasnou ochranu ze dne 23. 10. 2024 jako nepřijatelnou. Jelikož právě o skutečnost vrácení této žádosti jako nepřijatelné se opírá splnění předpokladu pro vydání výjezdního příkazu (v podobě neoprávněnosti pobytu žalobkyně na území ČR) ze strany žalované v nyní projednávané věci, považoval soud za potřebné vyčkat na rozhodnutí ve věci sp. zn. 77 A 58/2024. Tato věc byla následně postoupena k vyřízení Městskému soudu v Praze. Ten dne 17. 6. 2025 vyhlásil rozsudek č. j. 11 A 62/2025-54, jímž žalobě vyhověl. Právní moci tento rozsudek nabyl dne 29. 6. 2025. Tím odpadla překážka bránící pokračování v projednávání této žaloby. Soud proto výrokem I. tohoto rozsudku vyslovil na základě § 48 odst. 6 s. ř. s., že se v řízení pokračuje.
19. Ve věci soud rozhodl bez jednání. Žalovaná s takovým postupem výslovně souhlasila. Žalobkyně se ve stanovené lhůtě ani až do dne vyhlášení tohoto rozsudku nevyjádřila k výzvě, zda rovněž ona s takovým postupem souhlasí. V souladu s § 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s. se proto má za to, že i ona s rozhodnutím věci bez jednání souhlasí. Sám soud ke konání jednání neshledal důvod. Skutkové okolnosti věci plynou ze správního spisu a navíc jsou mezi účastníky nesporné; provádění dokazování tedy nebylo potřebné. Spor mezi účastníky tkví v právním náhledu na věc.
20. Ve věci soud rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
21. Soud ve věci předesílá, že ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky spočívající v tom, že a) žalobce byl *přímo*, b) *zkrácen* na svých právech, c) *nezákonným*, d) *zásahem, pokynem nebo donucením* (tedy „zásahem v širším slova smyslu“) správního orgánu, e) který *není rozhodnutím* a f) který byl *zaměřen přímo proti němu* nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. Není-li byt' jen jediná z těchto podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (viz rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

22. Aby mohl posoudit, zda jsou v projednávané věci splněny citované předpoklady poskytnutí soudní ochrany v rámci řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, zabýval se soud nejprve otázkou povahy výjezdního příkazu, tedy problémem, zda může být hodnocen jako zásah v širším smyslu. Učinil tak na základě ustálené judikatury (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 9. 2007, č. j. 9 Aps 1/2007-68, č. 1382/2007 Sb. NSS, či ze dne 18. 12. 2019, č. j. 6 As 167/2019-36, č. 3973/2020 Sb. NSS), podle níž je právě namístež zkoumat nejprve naplnění 4. položky shora uvedeného algoritmu, neboť neexistence zásahu vede k odmítnutí žaloby.
23. Podle § 50 odst. 1 ZPC platí: „*Výjezdní příkaz je doklad, který vydá z moci úřední a) policie po zrušení krátkodobého víza nebo po ukončení přechodného pobytu na území, při vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území nebo rozhodnutí, kterým byla stanovena nová doba k vycestování, nebo při správním vyhoštění, nebo b) ministerstvo po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po nepřiznání postavení osoby bez státní příslušnosti, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, po zrušení přechodného pobytu občanu Evropské unie, po ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo po ukončení poskytování ochrany na území podle zvláštního právního předpisu.*“ Dle třetího odstavce téhož ustanovení pak: „*Výjezdním příkazem cizinec prokazuje oprávnění setrvat na území pouze pro účely vycestování z území; v době jeho platnosti není cizinec při setrvání na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e. Platnost výjezdního příkazu zaniká vycestováním cizince z území.*“
24. K povaze výjezdního příkazu se NSS vyjádřil v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Azs 16/2005-34, č. 808/2006 Sb. NSS. V něm kasační soud z dikce § 50 ZPC dovodil, že oprávněné orgány jsou povinny udělit výjezdní příkaz z moci úřední vždy, když nastane zákonem předvídaná skutečnost. „*Policii, resp. ministerstvu zahraničních věcí se zde neukládá rozhodnout, zda výjezdní příkaz udělí, či nikoli, jinými slovy neukládá se mu posoudit, zda jsou v tom kterém případě dány podmínky pro jeho udělení, či nikoli, a podle toho rozhodnout, nýbrž ukládá se mu tento příkaz udělit vždy, když nastane zákonem předvídaná skutečnost.*“ Tyto závěry jsou soustavně aplikovány judikaturou správních soudů až do současnosti (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2022, č. j. 4 Azs 299/2021-27, nebo ze dne 27. 8. 2019, č. j. 4 Azs 167/2019-41). Z ustálené judikatury NSS tedy plyne, že výjezdní příkaz jako administrativní opatření se udělí vždy při existenci skutečností předvídaných v § 50 odst. 1 ZPC. Výjezdní příkaz slouží pouze jako doklad, resp. administrativní opatření, které sice cizince opravňuje k přechodnému pobytu na území a nelze jej prodloužit, avšak jen po krátkou dobu a za striktně stanoveným účelem, kterým je provedení neodkladných úkonů a vycestování z území (rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2018, č. j. 7 Azs 43/2018-25). Pokud rozšířený senát NSS dovodil ve svém rozsudku ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 282/2019-98, č. 2206/2011 Sb. NSS, že „*zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst.*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1 s. ř. s. “, je nutno dovodit, že vydání výjezdního příkazu může (potenciálně nezákonný) zásah představovat.

25. Soud dále dospěl k závěru, že žaloba byla podána včasně. Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být zásahová žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu; nejpozději však musí být podána do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. V projednávané věci byla žaloba podána dne 12. 11. 2024. Naříkaný výjezdní příkaz byl vydán dne 23. 10. 2024. Je zřejmé, že žaloba byla podána v rámci zachované lhůty.
26. Konečně soud uzavřel, že předmětný výjezdní příkaz byl dostatečně individualizován (zaměřen přímo proti žalobkyni), neboť konkrétně jí ukládal povinnost mj. v podobě lhůty k vycestování; jde také o zásah, který zkracuje práva žalobkyně, když jde o právní nástroj sloužící k ukončení pobytu cizince na území, stanovící lhůtu k vycestování (srov. podmínky stanovené v § 50 ZPC).
27. Pro výsledek tohoto řízení je klíčové zodpovězení otázky, zda v konkrétním případě byl výjezdní příkaz vydán zákonným způsobem, tj. při splnění zákonných povinností.
28. Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
29. Z úředního záznamu žalované ze dne 23. 10. 2024, č. j. KRPK-86094-2/ČJ-2024-190022, plyne, že žalobkyně se dne 23. 10. 2024 dostavila do na KACP v Karlových Varech, kde požádala o udělení dočasné ochrany. Její žádost však byla vyhodnocena jako nepřijatelná [i v tomto závěru Ministerstva vnitra žalobkyně spatřovala nezákonný zásah, přičemž z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2025, č. j. 11 A 62/2025-54, který je účastníkům nyní projednávané věci znám (srov. sdělení žalovaného ze dne 9. 6. 2025), plyne, že se tak domnívala důvodně]. Podle § 169h ZPC platí, že je-li žádost vyhodnocena jako nepřijatelná, není zahájeno řízení a na žádost se hledí, jako by nebyla podána. Další kontrolou cestovního dokladu žalobkyně zjistili pracovníci KACP, že žalobkyně se na území ČR zdržuje v rozporu s nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 2018/1806. Z obsahu jejího cestovního pasu totiž vyplynulo, že se na území EU a dalších smluvních států zdržuje již 111 dnů, když na ně vstoupila dne 5. 7. 2024. Byla tedy povinna vycestovat nejpozději dne 3. 10. 2024, neboť byla oprávněna na se na něm zdržovat 90 dnů v rámci jakýchkoli 180 dní. Policisté přivolaní na místo pracovníky KACP zjistili lustrací v jim dostupných systémech, že žalobkyně vskutku nedisponuje oprávněním k pobytu na území ČR. Současně bylo zjištěno, že žalobkyni byla dne 21. 3. 2022 udělena dočasná ochrana, která zanikla uplynutím doby dne 31. 3. 2023, protože si o její prodloužení žalobkyně nepožádala. Dne 10. 7. 2024 žalobkyně žádala o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu dle § 33 odst. 1 písm. a) ZPC. Dne 15. 7. 2024 vydalo Ministerstvo vnitra informaci o důvodech neudělení žádaného víza k pobytu. O její žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza, kterou žalobkyně podala dne 8. 8. 2024, nebylo dosud rozhodnuto. Podání této žádosti nicméně nemá odkladný účinek. Žalobkyně se tedy dne 23. 10. 2024 na území ČR nacházela neoprávněně, v rozporu se základními povinnostmi plynoucími ze ZPC.
30. Na základě toho vyvodila žalovaná závěr, že jednání žalobkyně lze podřadit pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. ZPC. Zohledněna však byla existence obecné překážky ve vycestování na Ukrajinu a žalovaná dospěla k závěru, že důsledkem případného rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do jejích poměrů. Správní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vyhoštění bylo proto vyhodnoceno jako nepřiměřené, neúčelné a v rozporu se základními zásadami správního řízení. S ohledem na nemožnost vycestování na Ukrajinu vyhodnotila žalovaná jako neúčelné i řízení vedené podle § 50a odst. 2 ZPC, tedy ve věci rozhodnutí o povinnosti opustit území. Z toho důvodu se žalovaná rozhodla vydat žalobkyni výjezdní příkaz podle § 50 odst. 1 ZPC z moci úřední, a to s platností od 23. 10. 2024 do 1. 11. 2024.

31. Hlavní důvod nezákonnosti vydání výjezdního příkazu spatřuje žalobkyně v tom, že dne 23. 10. 2024 se na území ČR zdržovala oprávněně coby žadatelka o dočasnou ochranu v souladu s § 22 zákona o dočasné ochraně.
32. Podle § 22 zákona o dočasné ochraně: *„Žadatel o poskytnutí dočasné ochrany je oprávněn setrvat na území po dobu řízení o udělení oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany. Právo setrvat na území nezakládá nárok na povolení k pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“*
33. Dle § 50 odst. 1 písm. a) ZPC: *„Výjezdní příkaz je doklad, který vydá z moci úřední policie po zrušení krátkodobého víza nebo po ukončení přechodného pobytu na území, při vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území nebo rozhodnutí, kterým byla stanovena nová doba k vycestování, nebo při správním vyhoštění.“*
34. Soud dospěl k závěru, že podané žalobě je nutno přisvědčit, neboť ze shora zmíněného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2025, č. j. 11 A 62/2025-54, plyne, že to, že Ministerstvo vnitra žalobkyni dne 23. 10. 2024 vrátilo její žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný zásah. Městský soud v Praze v tomto rozsudku dospěl k závěru, že žádost měla být přijata k dalšímu věcnému posouzení. Žalovaná při vydání výjezdního příkazu opírala zejména o to, že žádost žalobkyně o dočasnou ochranu byla vyhodnocena jako nepřijatelná, protože žalobkyně nemohla těžit ani z postavení žadatelky o dočasnou ochranu. To byl však nesprávný závěr, neboť vyšlo najevo, že Ministerstvo vnitra nemělo žádost žalobkyně vyhodnotit jako nepřijatelnou, ale naopak se jí mělo věcně zabývat (tedy vést o ní správní řízení). Žalobkyně by tedy měla možnost uplatňovat své právo setrvat na území po dobu řízení o udělení oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany dle § 22 zákona o dočasné ochraně. Z toho důvodu nebyla naplněna podmínka vydání výjezdního příkazu v podobě neoprávněnosti pobytu žalobkyně na území ČR.
35. Vydání výjezdního příkazu žalobkyni dne 23. 10. 2024 je proto nutno považovat za nezákonný zásah.

Závěr a náklady řízení

36. Soud uzavřel, že žaloba byla podána důvodně. Výjezdní příkaz, který žalobkyni vydala žalovaná dne 23. 10. 2024, byl nezákonným zásahem. Proto soud výrokem I. tohoto rozsudku ve smyslu § 87 odst. 1 s. ř. s. tento závěr vyslovil. Současně výrokem II. uložil žalované, aby obnovila stav před tímto nezákonným zásahem.
37. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

měl ve věci plný procesní úspěch, je žalobkyně, neboť napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno.

38. Soud žalobkyni vyzval k vyčíslení vzniklých nákladů řízení za současného poučení o možnosti projednání věci bez nařízeného jednání ve výzvě a poučení žalobkyně ze dne 18. 12. 2024, č. j. 77 A 62/2024-25. Na tuto výzvu žalobkyně nikterak nereagovala. Soud proto přistoupil k vyčíslení vzniklých nákladů na základě obsahu soudního spisu.
39. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována uhrazeným soudním poplatkem za podanou žalobu a návrh na vydání předběžného opatření, v celkové výši 3 000 Kč. Žádné další žalobkyní vynaložené náklady z obsahu spisu soud nezjistil (obálka v níž, byla podána žaloba, neobsahuje údaj o ceně poštovních služeb). Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů za poštovné návrhu ze dne 10. 5. 2025, v němž žalobkyně navrhla projednání věci přednostně, neboť tento návrh neobsahoval žádnou právně relevantní argumentaci pro projednávanou věc.
40. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti výroku I. není kasační stížnost přípustná (§ 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.)

Proti ostatním výrokům tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 24. července 2025

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.